

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Λαμπιρίνα ντόθηκε γρήγορα-γρήγορα, μὴ ἐντελῶς μηχανικά, μὴ ἔξουφτας τοῦ βρισκεται, νοουθώντας ζαλάδες, ἔτοιμη νὰ σωρα-σθῆ κατὰ...

Θαμάζε κ' ἡ ἴδια τὴν ἀντοχή της. Πῶς προφύσε νὰ στέκη ὀρθή ἔπειτα ἀπὸ τόσα χτυποζάρδια, ἔ-πειτα ἀπὸ τόσες συμφορές;

Καί τώρα, τώρα ποῦ ντινότανε νὰ πάη; Ποῦ ἄλλοι, παρὰ τὴν κηδεία τῆς κόρης της. Γιατὶ σίγουρα θάνατος θάτανε γιὰ τὴ Ρόζα αὐτὸ τὸ ταξίδι.

Ἦταν ἔτοιμη περὶ, εἶχε φορεσθῆ τὸ καπέλλο της, εἶχε δοσε διάφορες ὁδηγίες στὴ μαγειρίτσα καὶ σὺς ἑπιτήριτες, ὅταν ἰστέκε στὴν κἀμαρὰ τῆς ὁ ἄν-τροας της.

— Εἰν' ὄρα νὰ κατεβαίνομε, τῆς εἶπε. Τὸν ζήτησε βουβή καὶ ασπασμένη, σὺν νὰ μὴ τὸν γνοίσει. Ἐπειτα θυμήθηκε τὰ παιδιὰ της καὶ θέλεσε νὰ πάη νὰ τὰ ἐπιτήρη καὶ νὰ τοὺς πῆ πὼς θὰ λείτανε ἀπ' τὸ σπίτι. Μὰ ὁ Λαμπιρίης τὴν ἐπιτό-δισε.

— Τὰ ἔγω εἰδοποιήσε τὰ παιδιὰ, τῆς εἶπε. Πάμε τώρα νὰ φύγομε.

Τὸν ἀκολούθησε σὺν ἔννοιαισμένη, σὺν ὄνειρο-παριμένη.

Ὁ ἄντρας τῆς κἀθηκε μπρὸς στὸ φορεῖο, μαζὺ μὲ τὸν ὄδηγο. Ἡ Λαμπιρίνα ἰστέκε μέσα καὶ κἀ-θησε πλάι στὴν κόρη της.

Ἡ Ρόζα ἦταν ζῆνια. Μὰ δὲν καταλάβαινε καθό-λου τί γίνεται γύρω της.

Καίτοι-καίτοι παραμυλοσε. Ψιθύριζε λόγια ἀσ-νύφτητα. Φώναζε ἄλλοτε τὴ μητέρα της κ' ἄλλοτε τὸν ἀγαπημένο της.

Σὲ μιὰ στιγμή κατὰλαβε ἀπ' τὸ τράνταγμα τοῦ φορεοῦ, πὼς δὲν βρισκότανε περὶ στὸ κρεβάτι της κ' ἄρχισε νὰ παραμιλά:

— Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένη, ἀγαπημένε μου!...

Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένη!... Τώρα περὶ δὲν θὰ ἰσορέ-σουν νὰ μὰς βροῦνε ὅσο κ' ἂν φράζον... Εἶσαι δικὸς μου... Εἶμαι δική σου, δική σου... Τί καλὰ ποῦ κἀ-νικε νὰ φύγομε, Ἀντρέα!... Πάντα τὴν νηριό-μουν τὴ στιγμή αὐτῆ... Ἀγαπημένε μου Ἀντρέα!...

Ἡ μητέρα της ἔσκυψε δακρυσιμένη καὶ τὴ καί-δεψε.

Ἡ Ρόζα τῆς ἀραξε τὸ χεῖρ καὶ τὸ κρότησε ἀ-νάμεσα στὰ δικά της.

— Ἀντρέα μου!... Χρυσάκι μου!... Δὲν θὰ χω-ρίσομε περὶ ποτὲ, ποτὲ... Θάμιαστε πάντα μαζὺ... Πάντα μαζὺ, ἀγαπημένε μου!... Τί γλυκά ποῦ θὰ περνήνῃ ἡ ζωή μου, χρυσὸ μου!... Ἀντρούλη μου!... Ἀντρούλη μου!...

Ἡ Λαμπιρίνα ἔκλαιγε.

Εἶχε ἴσως ἦσυχη τόσα χρόνια τώρα. Εἶχε μεγαλώσει τὰ παιδιὰ της, ὄνειροῖταν εὐτυχισμένα καὶ γαλήνια γηραιά, καὶ νὰ ποῦ ἡ σκληρὴ μοῖρα τῆς χτυποῦσε ἀλιπτικά τώρα, νὰ ποῦ ἡ τύχη τὴν κατὰ-τρειζε, νὰ ποῦ ὁ Θεὸς τὴν πῶπιζε φαρμάκια...

Μὰ γιατί, γιατί νὰ τὰ ὑποφέρῃ όλα αὐτὰ; Τί κακὸ εἶχε κάνει νὰ βασανίζεσαι ἔτσι;

Ὅταν ἔφταναν στὸν Πειραιά, ἐπιβιβάσθηκαν ἀμέσως στὸ βαπόρι. Μετέφεραν τὴ Ρόζα στὴν κἀμαρὰ της, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτα, γιατί εἶχε βυθιστὲ πάλι στὸν ὕπνο ἐκεῖνο ποῦ μοιάζει μὲ λήθαργο.

Ὁ Λαμπιρίης ἔμεινε λίγα λεπτὰ στὴν κἀμαρὰ κ' ὄστερα ἀνέβηκε στὸ κατὰστρωμα, ὅπου ζήτησε νὰ τοῦ πᾶνε ἕναν καφέ.

Ἡ Λαμπιρίνα κἀθηκε κοντὰ στὴν κόρη της, λυπημένη, ἀπρηδρημένη. Ὅλα αὐτὰ ποῦ γίνον-τουσαν γύρω της, τῆς φαντόντουσαν σὺν ἕνα κακὸ ὄνειρο, ἕνας ἐφιάλτης, χωρὶς ἀρχὴ καὶ χωρὶς τέλος.

Σκεφτόταν τώρα τί θ' ἀποφινότανε μὲ τὴ Ρόζα, ἔταν θὰ συνεχότανε καὶ θάβλεπε πὼς βρισκεται μακριὰ ἀπὸ τὸ

σπίτι της, σ' ἕνα νησί, κλεισμένη, φυλακισμένη σκεδόν, ἀνάμεσα σὲ ἕνα πρόσωπα, σὲ ἔξουφους ἀνθρώπους.

Ἔτσι ἀπὸ σέξιμ' σὲ σέξιμ' τὴν τῆρε ὁ ὕπνος, ἄντην καὶ τὰ ἀπο-ρημένη καθὼς ἦτανε. Κοιμήθηκε βαθεῖα.

Θὰ κοιμότανε φάνετα ἀρετὲς ὄρες. Καὶ δὲν ἐξήνησε παρὰ ὅταν κατέβηκε στὴν κἀμαρὰ καὶ τῆς μίλησε ὁ ἄντρας της. Ἦταν κοντὰ μεσημέρι περὶ!

— Θάρθεις ἐπάνω νὰ φᾶς; τὴ ρώτησε.
— Ὅχι, δὲν ἔχω ὄρεξι.
— Θέλεις νὰ σοῦ στείλω ἐδῶ τίποτα;

— Ὅχι, Νότη, δὲν πεῖνω, δὲν μπορῶ νὰ βάλω τίποτε μέσα μου.

Ἐξείνος σάρωσε τὶς πλάτες του κ' ἔφυγε πάλι. Μὰ σὲ λίγο τῆς ἔστειλε μ' ἕνα ναυτόπουλο φρούτα καὶ λικέρι. Ἡ Λαμπιρίνα οὔτε τ' ἄγγιξε κἀν.

Ἡ Ρόζα κοιμότανε ἀζομια. Ἐτόνως ἡ θάλασσα ἦταν ἦσυχη καὶ δὲν εἶχε τρικυμία.

Ἡ Λαμπιρίνα ἀνησυχόσε γιὰ τὸ λήθαργο αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ εἶπε στὸν ἄντρα της, μὰ αὐτὸς δὲν εἶδεζε καμιά ἀνησυχία.

— Θὰ τὴν δῆ ὁ γιατρός ὅταν φτάσομε στὸ νησί, τῆς εἶπε.

Ὅταν φτάσανε στὴν Νάξο, ἕνας ἀνθρώπος μ' ἕνα ἀμάξι τοὺς περιέμενε στὸ λιμάνι. Ἦταν ὁ φί-λος τοῦ Λαμπιρί. Τοὺς δέχτηκε μ' ἐγκαρδιότητα καὶ χωρὶς νὰ ρωτήσῃ πολλὰ πράγματα, βοήθησε νὰ φορτώσουν τὴν ἀρρωστὴν νῆα στ' ἀμάξι καὶ νὰ φύγουν ἀμέσως.

Στὴ Σχολή, ποῦ βρισκόταν σ' ἕνα μέρος ἐξο-χικῶ, κατὰφωτο, τοὺς περιέμενε ἡ ἴδια ἡ διευθύν-τρια. Μετέφεραν τὴ Ρόζα σ' ἕνα δωμάτιο ποῦταν ἐτοιμάσει γι' αὐτῆ, μὲ δύο κρεβάτια γιὰ νὰ μὴν μαζὺ της κ' ἡ μητέρα της.

Βρισκόταν ἐκεῖ κ' ὁ γιατρός τῆς Σχολῆς. Ἐ-ἔφτασε ἀμέσως τὴ Ρόζα καὶ τοὺς σύστησε ἀπόλυτη ἦσυχια.

«Ἡ παραμυρὴ σιγῆς, μπορεῖ νὰ σκο-τώσῃ τὴ νῆα», τοὺς εἶπε.

Τοὺς ἔγραψε κατόπιν δύο-τρεῖς συνταγὲς κ' ἔ-φυγε μαζὺ μὲ τὸν Λαμπιρί, ὁ ὁποῖος θάμνεε κοντὰ σπῆ τοῦ φίλου του καὶ θάρφενε τὸ μεσημέρι τῆς ἐπιμένῃς γιὰ τὴν Ἀθῆνα. Θὰ φροντίζε γιὰ τὶς δουλειές του καὶ θὰ ἔναγαυρίζε. Κοντὰ στὴ Ρόζα, στὸ διάστημα αὐτὸ, θάμνευε ἡ Λαμπιρίνα.

ΟΤΑΝ Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΣΥΝΗΡΘΕ...

Τρεῖς μέρες πέρασαν. Ἡ Ρόζα ἔνε καλύτερα.

Ὁ καθαρὸς θαλασσινὸς ἀέρας τοῦ νησιοῦ ἔκαμε τὸ θαῆμα του. Ἡ Λαμπιρίνα εἶνε περὶ γεμάτη ἐλπίδες, σταυροκοπιέται κ' εὐχα-ρισεῖ τὸ Θεὸ γιὰ τοὺς λυπήθηκε.

Στὴ Σχολή ἡ νεαρὴς μαθήτριας κατάρθωσαν νὰ μάθουν μέσος ἄ-κρες ἀπ' τὴν τραγικὴ ἀισθηματικὴ περικεῖται τῆς Ρόζας καὶ μ' ἄλη τὴν ἀσθητικότητα τῆς διευθύντριας, τρυπῶνον κάθε τόσο στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστῆς καὶ φωτόν γιὰ τὴν ὑγεία της.

Στὰ μάτια της ἡ Ρόζα εἶνε μὰ ἥφους μυστοσηματικῆ, μὰ ἴου-λιέττα τοῦ Σαίξπηρ. Τὴν θαυμάζον, τὴν λατρεύον, τὴν ζηλεύον.

Τὶ ὄραῖο ποδῶν νὰ ὑποφέρῃ κανένας γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὴν ἀγάπῃ!...

Ὁ Λαμπιρίης λείπει στὴν Ἀθῆνα. Μὰ τόσο το καλύτερο. Ἡ Λαμπιρίνα ἔχει ἔτσι ἦσυχον τὸ κεφάλι της.

Ἐνα μονάχη τὴ στενοχωρεῖ, τὴν θανατοῖνε, δὲν τὴν ἀφίνει νὰ κλείσῃ μάτι τὴ νύχτα.

Τί θὰ πῆ στὴ Ρόζα ὅταν θὰ τὴ ρωτήσῃ ποῦ βρισκονται; Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τῆς κερῶν τὴν ἀλήθεια... Ἡ ἀποκλι-ψὴς ὅμως αὐτῆ θὰ κἀνῃ κακὸ στὴν ἀρρωστὴ. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἀφῆσῃ ξερὴ ἕνα τέτοιο ἔξφρασμα. (Ἀκολουθεῖ)

Τῆς ἔστειλε μ' ἕνα ναυτόπουλο φρούτα καὶ λικέρι...

